

II.

Усилни години.

Така го кара Сърмаджията нѣколко години; тѣ бѣха тежки, усилни години, но само за него — кжщата му немане не почувствува. Така го кара, до като най-сетнѣ — една вечерь, когато шиеше до ламбата, прѣдъ очитѣ му се явиха едни черни търкала, размѣсени съ червени, зелени На-праздно Сърмаджията си търкаше очитѣ: колкото повече ги търкаше, толкова повече тия шарени търкала ставаха пò-тъмни и пò-тъмни. Той почна да не вижда жена си, буля Колювица.

— Жено, мене ми притѣмне на очитѣ — про-шешна бай Никола. — Само ламбата ми се мѣрка, като жълто пѣтно. . . . Като че ослѣпяхъ. . . .

III.

Тѣ се утѣшаваха.

Буля Николица е мѣдра и разбрана жена — съ добро сърдце. Осѣти тя, че слънцето за тѣхъ нѣма да огрѣе радостно, че щомъ Никола ослѣпѣй — сиромашията и теглата ще ги натиснатъ. Но най-много ѝ дожалѣ за малолѣтнитѣ дѣчица и за клѣтника Сърмаджията, който на-да-ли ще види вече бѣлъ день А и бай Никола знаеше това и съ уплаха си прѣкара всичкитѣ нещастия, които би го сполитили съ появяването на първитѣ черни търкала. И пакъ нито той, нито жена му не заплакаха въ безумни плачове, а се утѣшаваха.

— То е отъ умората, каза буля Колювица — като се наспишъ, ще ти мине. Помнишъ ли миналата сѣбота, като доизкарваше ментанчето — пакъ казваше, че ти се прѣмрѣжатъ очитѣ, но мина. . . .

— Ехъ, милостивъ е Богъ! Дано мине и сега, каза Сърмаджията съ въздишка.